

later, in 1872, gelukte het hem onder de toejuichingen der beschaafde wereld, te Parijs een Comité des Prisonniers de Guerre te vormen (eigenlijke naam: „Comité International pour régler le sort des prisonniers de guerre chez les nations civilisées”). Veertien volken waren er vertegenwoordigd; de graaf de Houdetot werd voorzitter, Dunant secretaris-generaal. Czaar Alexander II Nicolaïevitch verleende het comité zijn hooge en bijzondere gunst. Hij belastte zijn grootkanselier, vorst Gortchakoff, de Europeesche regeeringen uit te noodigen tot eene conferentie, teneinde langs diplomatieken weg een algemeene regeling van de internationale betrekkingen in oorlogstijd, vast te stellen 2). Deze conferentie daagde te Brussel den 15—27sten Juli 1874. Dunant woonde hare zittingen bij. Maar zij ging onverrichterzake uiteen, tengevolge van de stelselmatige tegenwerking, der keizerlijk Russische regeering door Engeland geboden. Engeland vond de strekking van Ruslands voorstellen veel te ver gaande.

In weerwil van deze teleurstelling heeft Dunant nooit aan de zaak der krijgsgevangenen gewanhoopt. Eenige maanden geleden las ik in zijn Notices inédites (1896). „Het zou te wenschen zijn, dat de regeling van het lot der krijgsgevangenen afzonderlijk en diplomatiek behandeld werd. Indien czaar Nicolaas II Alexandrovitch, in navolging van zijn grootvader, edelmoediger en ridderlijker nagedachtenisse, hunne zaak onder zijn hooge bescherming nemen wilde en zijn kabinet beval, een nieuwe conferentie saam te roepen, zou het menschedom verheugd mogen zijn. Z. M. Alexander II heeft ook bewerkt, dat een conferentie te Petersburg bij protocol, geteekend den 29sten Nov. 11 Dec. 1868, het gebruik van ontplotbare kogels in oorlogstijd verbood.”

Alvorens te schrijden tot het droevige keerpunt in het leven van den stichter van het R. K., moet een slotwoord gewijd worden aan het echtpaar Basting, dat wij al te lang uit het oog verloren hadden. De dokter zag, trots smaad en hoon, het werk verrijzen, dat hij zoo trouw verdedigd had. Dunant heeft dien waren vriend in den nood niet vergeten. Door de pen van Dunant worden naam en daden van onzen landgenoot eervol in het buitenland bekend. Aan hem wijdde het vorige jaar, waarin de belangstelling voor de geschiedenis van het R. K. krachtvol geboren werd, Das Rote Kreuz van Zwitserland en der Samariter van Duitschland, de meest waardeerende opstellen. Dunant schreef mij, 23 Mei 1896, de onvergetelijke woorden: „La Hollande a joué un beau rôle dans l'oeuvre de la Croix Rouge par l'activité du regretté Basting.”

Naar alle waarschijnlijkheid heeft het zelfstandig, energiek optreden van Basting hem in Nederland vele vijanden op den hals gehaald.

Men verplaatste, men verbande hem naar Bergen-op-Zoom.

Men ging hem voorbij, toen de besturen van de Nederlandsche comité's gevormd werden. Deze schandelijke terugzetting verergerde zijn leverkwaal op onrustbarende wijze. Zijn wilskracht bleef onverzwakt. Toen de Fransch—Duitsche oorlog was uitgebroken, wilde hij met zijn gebroken lichaam naar de slagvelden trekken. Zijn arme gewonden wachtten hem tevergeefs. Den 24sten Sept. 1870 ging Basting ter eeuwige rust in. Vergeten wij, Nederlan-